

Luulerännakul vapralt tuulele vastu

Rael-Astrid Väer „Vastu tuult“

Allika kirjastus, 2017

„Kui kirjutan

siis otse südamesse,

et sa järgmist luuletust

ei loeks

enam viisakast huvist

nagu seda siin.“

Nii algab noore Saaremaa päritolu poetessi Rael-Astrid Väeri äsja avaldatud luulekogu „Vastu tuult“. Peab tõdema, et juba esimeste ridadega kirjutas Väer tõepoolest end minu südamesse. Äratundmises asendus mu viisakas huvi luulekogu vastu ootusärevusega. Väeri luule ei ole sillerdav pärlikee, klišeede ja roosade unistuste rida, mida kultuursuse märgiks oma laubale kirjutada. Ei, Väeri sõnades on sellist kaalu, ausust ja tõsidust, mille mõtestamiseks ja talumisest pelgalt viisakast huvist ei piisa. Tema luule ei vasta küsimusele „kuidas läheb“ autopiloodilt „täna, hästi“, vaid tõmbab endaga kaasa rännakule, mis näitab, kuidas lood tegelikult on. Rännakule, mis viib vastu tuult.

Väer kirjutab oma raamatu sissejuhatuses, et luuletused on inspireeritud tema enda elust: „Ma olen oma aastad kirjutanud luuletustesse. Eriti need aastad, mil tuul tugevamalt vastu puhus.“ Tema luule väljendab elu karmi tegelikkust ilustamata, kuid kõige selle juures ei jäta mainimata sügavamat ja kõikeületavat lootust, mis peitub tema usus Jumalasse. Väeri luule vaatleb elu tervikuna kui värvikirevat mosaiiki, keskendudes kord ühele killule, kord kogu pildile. Kui üksik kild on maalitud tumedates toonides, siis on teised sellele kontrastiks. Kui üks luuletus võib tunduda lootusetult sünge, laseb Väer mõnel teisel seda valgustada ja õigesse konteksti seada. Tema luule väljendab elu raskusi mõtestatult, mitte muutumatut kibedust. Juba oma kogumiku sissejuhatuses toob Väer välja, et elus võib olla pärituult, kuid isegi kui see peaks jääma helesiniseks unistuseks, lohutab ta luule, et ka vastu tuult rändamine on talutav. Talutav koos Jumalaga, tema armastuse läte südames ja hoolitsus soojendava mantlina ümber mähitud.

*„Sa hommikukiirtega lootuse paotanud,
halli hinge
valguse võlusse kaotanud.“*

Väeri loomingus domineerivad melanhoolsed noodid, kuid see on kaugel tänapäeva noorema generatsiooni nihilist-depressiivsest stiilist ja maailmakäsitlusest. Väeri luuletused ei kisenda, et elu on mõttetu kannatus. Hoopis vastupidi, et elu võib olla raske, kuid on sellest hoolimata väärtuslik. Lootusrikkus ongi see märksõna, mis Väeri luulet eristab, ja teeb temast kasvava puu Eesti luulemaastikul. Tema luule, olgugi et vihmast ja elutuultest räsitud, omab selgroogu, millele saab toetuda.

Kui ka Sina, kallid lugeja, otsid mõttekaaslast, kellega tuulele vastu minna, siis soovitan sellele luulekogule võimalus anda. Võta see kätte viisakast huvist ja vaata, mida see Sinu südamesse kirjutab.

Jarita Maaria Rintamäki

Läänemaa Ühisgümnaasium